บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหาและปัญหา

ภาษาไทยมีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของคนไทยในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารและเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ ดังนั้นหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521(ฉบับปรับปรุงพ.ศ.2533)จึงมีจุดประสงค์ในการเรียนการสอนภาษาไทยมุ่งให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาทั้งในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ตามควรแก่วัย เห็นคุณค่าของภาษา สามารถใช้เป็นเครื่องมือสื่อความคิด ความเข้าใจ รักการอ่านแสวงหาความรู้และมีเหตุผล

ทักษะการอ่านเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ของทักษะอื่น ถ้าผู้เรียนมีความเข้าใจในการอ่านแล้วจะทำให้การเรียนวิชาอื่นได้ผลดีด้วย การอ่านจึงเป็นเรื่องสำคัญต่อผู้เรียนทั้งในขณะที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียน หรือเมื่อจบจากโรงเรียนไปแล้ว(กรมวิชาการ,2532:5)

การอ่านเป็นทักษะที่ยอมรับกันว่าเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้โดยเฉพาะในสังคมปัจจุบันซึ่งเป็นสังคมแห่งการอ่าน ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีความสำคัญมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้เกิดการศึกษาค้นคว้าในสาขาวิชาต่างๆมากยิ่งขึ้น และเป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ในยุคปัจจุบัน การอ่านช่วยตอบสนองความสนใจ ความอยากรู้อยากเห็นจนเป็นวิสัยของมนุษย์ได้เป็นอย่างดี(ประเทิน มหาขันธ์, 2530:4)และ สนิท ตั้งทวี (2529:285) ได้กล่าวไว้ว่า การอ่านเป็นเรื่องของทักษะ ผู้มีทักษะในการอ่านก็ย่อมเป็นผู้ที่มีโอกาสนำความรู้ ความคิด จากการอ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้มากกว่าผู้อื่น ดังนั้นผู้ที่กำลังศึกษาเล่าเรียนจึงจำเป็นต้องฝึกฝนการอ่านอยู่เสมอ นอกจากนี้ ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์ (2525:16)ได้กล่าวถึงเรื่องการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นและให้ประโยชน์แก่มนุษย์ทุกด้านและทุกโอกาสทั้งในด้านการศึกษาหาความรู้การประกอบอาชีพและการพักผ่อนหย่อนใจ

นอกจากการอ่านมีความจำเป็นต่อชีวิตของคนในยุคปัจจุบันยิ่งกว่าในยุคที่ผ่านมาเพราะโลกปัจจุบันเป็นโลกที่พัฒนาทั้งทางวัตถุ วิทยาการ เทคโนโลยีและความนึกคิดของคนจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่มนุษย์ต้องสนใจการอ่านเพื่อความเคลื่อนไหวและความก้าวหน้า

ต่างๆได้ทันต่อเหตุการณ์ และจะเห็นได้ว่าในบรรดาทักษะทางภาษานั้น การอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุดเพราะการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะนำไปสู่ความรู้ทั้งมวลและทักษะการอ่านในใจเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของการอ่าน เพราะเป็นการอ่านที่ใช้ในชีวิตประจำวัน (กรรณิการ์ พวงเกษม, 2533 : 68)

ในส่วนของการประเมินคุณภาพการศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับจังหวัดของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดยะลา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2534 จนถึงปีการศึกษา 2538 พบว่า กลุ่มทักษะภาษาไทยมีประสิทธิภาพด้อยกว่ากลุ่มประสบการณ์อื่นๆยกเว้นกลุ่มทักษะคณิตศาสตร์ดังรายงานผลการประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับจังหวัด ปีการศึกษา 2534 - 2538 ของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดยะลาซึ่งได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนดังตาราง

ตาราง 1 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยร้อยละของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2534 - 2538

กลุ่มประสบการณ์	2534	2535	2536	2537	2538
กลุ่มทักษะภาษาไทย	61.62	63.56	67.23	64.29	65.09
กลุ่มทักษะคณิตศาสตร์	56.23	53.06	60.59	56.84	59.14
กลุ่มสปช.	68.42	69.30	64.71	64.22	64.54
กลุ่มกพอ.	72.36	77.05	74.99	75.01	71.83
กลุ่มสลน.	-	74.00	74.54	75.01	76.01
กลุ่มประสบการณ์พิเศษ	-	66.10	62.37	62.68	63.44

ที่มา : สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดยะลา 2538 : 12

ตาราง 1 แสดงว่าตั้งแต่ปีการศึกษา 2534-2538 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยเกือบต่ำสุดเมื่อเทียบกับกลุ่มวิชาอื่นและเมื่อเปรียบเทียบสมรรถภาพต่างๆของกลุ่มทักษะภาษาไทยปรากฏดังตาราง

ตาราง 2 คะแนนเฉลี่ยเทียบ 10 ในการประเมินรายสมรรถภาพของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2534-2538

สมรรถภาพ	คะแนนเฉลี่ยเทียบ 10				
	2534	2535	2536	2537	2538
ความสามาถในการฟัง	4.99	5.75	6.72	6.31	6.29
ความสามารถในการพูด	7.75	8.02	8.08	8.07	8.14
ความสามารถในการอ่านออกเสียง	8.03	8.22	7.99	7.98	8.07
ความสามารถในการอ่านในใจ	5.67	4.37	6.78	5.48	5.53
ความสามารถในการเขียน	6.74	6.85	6.78	6.76	6.50

ที่มา : สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดยะลา 2538 : 13

ตาราง 2 แสดงว่าตั้งแต่ปีการศึกษา 2534-2538 สมรรถภาพในการอ่านในใจมีคะแนนต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับสมรรถภาพอื่นๆในกลุ่มทักษะภาษาไทย

จากการที่สมรรถภาพด้านการอ่านในใจมีคะแนนต่ำกว่าสมรรถภาพอื่นก็มีผู้ศึกษาถึงสาเหตุของปัญหานี้ซึ่งมีอยู่หลายประการ ดังเช่น มาเรียม นิลพันธ์(2529:3) กล่าวถึงเรื่องภาษาว่า แม้ประเทศไทยจะเป็นประเทศที่มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทางภาษามากที่สุดก็ตามก็ยังมีชนกลุ่มน้อยที่ใช้ภาษาแตกต่างกับภาษาของชาติอยู่ด้วยกันแทบทุกภาค สำหรับจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศมาเลเซีย เช่น จังหวัดยะลา ปัตตานี นราธิวาส สตูล และสงขลา ซึ่งประชาชนนับถือศาสนาอิสลามประมาณร้อยละ 80 และมีขนบธรรมเนียมประเพณี เป็นไปตามอิทธิพลของศาสนาที่แตกต่างจากคนไทยที่นับถือศาสนาพุทธ ส่วนในด้านการศึกษานั้นนับเป็นสาเหตุหนึ่งที่จะก่อให้เกิดปัญหาในการสื่อภาษา เพราะเด็กเหล่านี้จะพูดภาษามลายูเป็นภาษาแม่ ความเคยชินกับภาษาแม่ที่ใช้อยู่เสมอนี่เองที่ทำให้เกิดปัญหาเมื่อไปเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ซึ่งสอดคล้องกับชาตรี สำราญ (2535:1)ที่กล่าวไว้ในรายงานการพัฒนาการเรียนการสอนกลุ่มทักษะภาษาไทย

โดยอาศัยสิ่งแวดล้อมเป็นสื่อ ว่า นักเรียนในโรงเรียนบ้านบาโดซึ่งอยู่ในจังหวัดยะลานับถือศาสนาอิสลามทุกคนและใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในการติดต่อ สื่อสารในชีวิตประจำวันจึงมีปัญหาในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนและการคิด เช่นเดียวกับโรงเรียนในระดับประถมศึกษา เขตการศึกษา 2 โดยทั่วไป สภาพทั่วไปนักเรียนส่วนใหญ่ใช้เวลาในการเรียนภาษาไทยเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น เมื่อออกจากห้องเรียนแล้วนักเรียนจะใช้ภาษามลายูท้องถิ่นในการสื่อสารกันตามเดิม

เมื่อศึกษาถึงรายงานเอกสารประกอบการประชุมสัมมนาผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดทั่วประเทศก็พบว่าได้กล่าวถึงคุณภาพการศึกษาของกลุ่มทักษะภาษาไทยความว่า "ภาษาไทยทุกสมรรถภาพมีผลน่าพอใจยกเว้นการอ่านในใจเป็นปัญหาที่ต้องเร่งแก้ไข" (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ,2534:174-175)

สาเหตุที่ทำให้ประสิทธิภาพการเรียนภาษาไทยและความสามารถในการอ่านในใจของนักเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดยะลาต่ำมีอยู่หลายสาเหตุดังนี้

1.) สาเหตุจากสิ่งแวดล้อม ประชาชนเขตการศึกษา 2เป็นมุสลิมร้อยละ 71.10 และพูดภาษามลายูถิ่นในชีวิตประจำวัน เมื่อประชาชนเหล่านั้นไม่ได้ใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน บุตร ธิดาของเขาเหล่านั้นจึงใช้ภาษามลายูถิ่นในชีวิตประจำวันด้วย(จำนงค์ อัญญวรวิทย์,2536 : 4) ซึ่งสอดคล้องกับ กรรณิการ์ พวงเกษม(2533:26)ที่กล่าวว่า ปัญหาทั่วไปในการสอนภาษาไทยที่พบและเป็นปัญหาสำคัญเกี่ยวกับตัวเด็ก คือ เด็กที่ใช้ภาษาถิ่นในชีวิตประจำวัน เช่นเด็กใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ใช้ภาษามาเลย์หรือภาษายาวี

2.) สาเหตุจากการขาดแคลนหนังสือ หนังสือที่มีอยู่ในโรงเรียนมีจำนวนไม่เพียงพอกับนักเรียน โรงเรียนก็ไม่ได้ผลิตหนังสือเพื่อใช้ประกอบการสอน(จำนงค์ อัญญวรวิทย์, 2536: 4)เหมือนดังที่ สมพร มันตะสูตร (2526:5) กล่าวว่า "ภาษาของเราจะพัฒนาอย่างน่าภาคภูมิใจ แต่การสอนในโรงเรียนไม่ได้พัฒนาให้ทันกาลเลย โดยเฉพาะการผลิตหนังสือเรียนสำหรับภาษาไทยเกือบจะเรียกว่าไม่พัฒนาให้ทันกับยุคสมัย จึงเป็นผลให้เกิดความระส่ำระสายในวงการสอนภาษาไทยขณะนี้" จากการที่หนังสือมีน้อย ทำให้ครูผู้สอนมุ่งเน้นจะให้นักเรียนอ่านเฉพาะหนังสือเรียนของนักเรียน การเรียนการสอนจึงไม่บรรลุจุดประสงค์ สอดคล้องกับกรรณิการ์ พวงเกษม (2533 : 26)กล่าวถึงปัญหาที่สำคัญเกี่ยวกับตัวเด็ก คือ เด็กขาดอุปกรณ์และสื่อ การเรียน โดยเฉพาะแบบฝึกหัดเพื่อฝึกฝนทักษะทางภาษา เด็กควรมีแบบฝึกหัดภาษาไทยเพื่อฝึกฝนจึงจะเกิดทักษะเพราะภาษาไทยเป็น

ประสบการณ์ด้านทักษะ ถ้าขาดการฝึกฝนแล้วย่อมจะไม่เกิดทักษะขึ้นได้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เพ็ญแข สุภีกิตย์(2526:16) ซึ่งได้ศึกษาปัญหาการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า ในการเรียนการสอนอ่านในใจนั้น ครูมักให้นักเรียนอ่านจับใจความของเรื่องที่อ่านจากหนังสือเรียนซึ่งเป็นกิจกรรมที่ซ้ำซากน่าเบื่อหน่าย จึงเป็นหน้าที่ของครูที่จะคิดหากิจกรรมหลาย ๆอย่างมาให้นักเรียนฝึกฝนอ่านในใจ

3.) สาเหตุจากการสอนของครู การฝึกฝนและการขาดแบบฝึกหัดการอ่านในใจ การสอนอ่านในใจของครูส่วนใหญ่จะสอนน้อยแต่จะสอนอ่านออกเสียงมากกว่า จึงส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านในใจต่ำ(จำนงค์ อัญญวรวิทย์,2536:7)

จากสาเหตุดังกล่าว การที่จะแก้ปัญหาให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านในใจสูงขึ้นจำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนให้เกิดทักษะในการอ่านในใจ จากงานวิจัยของเครือวัลย์ พงษ์ไพบูลย์(2534:17) พบว่าการที่นักเรียนจะมีทักษะในการอ่านเป็นอย่างดีนั้นต้องมีการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ มีการใช้เทคนิคหรือกลวิธีต่าง ๆเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจเนื้อหาที่อ่านจึงจะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ สามารถเก็บใจความสำคัญและเข้าใจเนื้อหาที่อ่านได้อย่างรวดเร็ว ดังที่พิมพ์พร อุทัยเลิศ (2526 : บทคัดย่อ)ได้สรุปถึงการเรียนทักษะการอ่านในใจโดยการใช้แบบฝึกว่าจะทำให้ทักษะการอ่าน ในใจของนักเรียนมีประสิทธิภาพสูงขึ้นซึ่งสอดคล้องกับ พรทิพย์ สุทธิพันธ์ (2529: บทคัดย่อ)พบว่า สัมฤทธิผลการอ่านจับใจความของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 กลุ่มทดลองซึ่งใช้แบบฝึกการอ่านมีคะแนนการอ่านจับใจความสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้ใช้แบบฝึกการอ่าน นอกจากนี้ พรทิพย์ มีเพียร (2536:บทคัดย่อ)ได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านในใจก่อนและหลังการใช้แบบฝึกเพื่อพัฒนาการอ่านในใจของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 6 พบว่าผลสัมฤทธิ์การอ่านในใจของนักเรียนหลังการใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกที่ระดับ.05และหลังการทดลองผู้วิจัยยังพบอีกว่าในการฝึกแต่ละครั้งควรอยู่ในช่วง 10 - 15 นาที เพราะการใช้เวลาในการฝึกยาวนานกว่านี้นักเรียนจะเกิดความ เบื่อหน่าย

จากความสำคัญและความจำเป็นในการแก้ปัญหาการอ่านในใจดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่น่าสนใจ น่าอ่าน ไม่น่าเบื่อ โดยจะนำเอาภาพการ์ตูนมาเป็นส่วนประกอบในแบบฝึกทักษะในแต่ละชุดเพื่อดึงดูดความสนใจให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการอ่านซึ่งจะช่วยให้นักเรียนได้อ่านอย่างสนุกสนานไม่เบื่อหน่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนในระดับประถมศึกษาชอบอ่านหนังสือการ์ตูนมากที่สุด มีจำนวน

ร้อยละ 94.48(กระทรวงศึกษาธิการ,2520: 35) ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้สนใจศึกษาผลของการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบโดยเปรียบเทียบกับการใช้แบบฝึกทักษะที่ไม่มีภาพการ์ตูนว่านักเรียนจะมีความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกันหรือไม่ เพื่อนำผลที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนอ่านในใจต่อไป

วัตถุประสงค์

1. วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาผลของการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจโดยมีภาพการ์ตูนประกอบ ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6

2. วัตถุประสงค์เฉพาะ

2.1 เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะที่มีภาพการ์ตูนประกอบ

2.2 เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะที่ไม่มีภาพการ์ตูน

2.3 เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่มีภาพการ์ตูนประกอบกับ แบบฝึกที่ไม่มีภาพการ์ตูน

สมมติฐานของการวิจัย

1. เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่มีภาพการ์ตูนประกอบแล้วจะมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึก

2. เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่ไม่มีภาพการ์ตูนแล้วจะมีความเข้าใจในการอ่านในใจสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึก

3. เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่มีภาพการ์ตูนประกอบแล้วจะมีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึกที่ไม่มีภาพการ์ตูน

ความสำคัญและประโยชน์

1. ด้านความรู้

ทำให้ทราบผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบ จะมีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2. ด้านการนำไปใช้

2.1 ช่วยให้ครูและผู้เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาไทยทราบว่าในการจัดทำสื่อที่แก้ปัญหาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านในใจต่ำ ควรเลือกสื่อที่มีภาพการ์ตูนประกอบหรือสื่อที่ไม่มีภาพการ์ตูนมาใช้จึงจะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้นและมีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น

2.2 ได้สื่อแบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบโดยใช้ฝึกทักษะการอ่านในใจ วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพ

2.3 เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนโดยใช้สื่อเสริมรูปแบบต่างๆ ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรในการวิจัย เป็นนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ของโรงเรียนบ้านโกตาบารู สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ รามัน จังหวัดยะลา จำนวน 70 คน ซึ่งประกอบด้วย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/1 จำนวน 36 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 จำนวน 34 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ของโรงเรียนบ้านโกตาบารู สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอรามัน จำนวน 60 คนซึ่งได้มาจากการคำนวณโดยใช้สูตรของยามาเน่ (Yamane, 1973 : 725 อ้างถึงใน บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2535 : 68)และใช้วิธีสุ่มอย่างง่ายโดยการจับสลาก จากนั้นก็แบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่มดังนี้

2.1 กลุ่มทดลอง ใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบ จำนวน 30 คน

2.2 กลุ่มควบคุม ใช้แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่ไม่มีภาพการ์ตูน จำนวน 30 คน

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นขอบข่ายเนื้อหาของทักษะการอ่านในชั้นประถมศึกษาปีที่6 ตามหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521(ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533)
4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย เริ่มดันตั้งแต่ วันที่ 1ธันวาคม 2539 ถึงวันที่ 20 มกราคม 2540 โดยฝึกสัปดาห์ละ 5 วัน ตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันศุกร์ วันละ 1 คาบ (20 นาที) ตั้งแต่เวลา15.30 ถึง 15.50 รวมเวลาทั้งสิ้นกลุ่มละ 30 คาบ (600 นาที) และใช้เวลาฝึก 30 ครั้ง
5. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การฝึกทักษะการอ่านในใจ แปรค่าได้ 2 ระดับ คือ
   5.1 การฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึก ทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบ
   5.2 การฝึกทักษะการอ่านในใจโดยใช้แบบฝึก ทักษะการอ่านในใจที่ไม่มีภาพการ์ตูน
6. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความเข้าใจในการอ่าน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบ หมายถึง แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการทดลอง ประกอบด้วยด้วยเนื้อเรื่องที่ให้นักเรียนฝึกอ่านที่มีภาพการ์ตูนประกอบเพื่อเร้าความสนใจในการอ่านและมีคำถามที่ให้นักเรียนตอบหลังจากการอ่านเรื่อง
2. แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่ไม่มีภาพการ์ตูน หมายถึง แบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่ไม่มีภาพการ์ตูนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยเนื้อเรื่องที่ให้นักเรียนอ่านและคำถามที่ให้นักเรียนตอบซึ่งเนื้อเรื่องและคำถามจะเป็นชุดเดียวกับแบบฝึกทักษะการอ่านในใจที่มีภาพการ์ตูนประกอบ
3. ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการแปลความ ตีความ ขยายความ รวมทั้งความสามารถในการจับใจความและลำดับเรื่องราวที่อ่านได้ ซึ่งวัดได้จากคะแนนการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
4. การอ่านในใจ (Silent Reading)หมายถึง การอ่านที่ไม่ออกเสียง มุ่งเน้นการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน บางครั้งเรียกการอ่านในใจว่า การอ่านจับใจความ
5. นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ของโรงเรียนบ้านโกตาบารู สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอรามัน จังหวัดยะลา